

Вториятъ редъ почва съ съкратената дума $\overline{\text{пѡ}}$, т. е. $\overline{\text{пѡуи}}$ (почина). Името на покойника е $\overline{\text{Андрн}}$ т. е. $\overline{\text{Андрн(е)}}$, съчинъ $\overline{\text{ѣппъ}}$ т. е. $\overline{\text{ѣппскопъ}}$. Титлата надъ последната дума е $\overline{\text{ѣ}}$, но при дълбането длетото е отчупило кжсче отъ мрямора, та крайщата на с се съединили. Именителната форма на името на епископа се очаква да е $\overline{\text{Андрне}}$, та ако се вземе тя, ще трѣбва да се приеме, че каменодѣлецътъ си е послужилъ съ последното ѣ и за следната дума. Възможно е обаче и друго четене. Ако отнесемъ буква ѣ къмъ името на покойника, т. е. $\overline{\text{Андрне}}$, и останалото съкращение $\overline{\text{ппъ}}$ развѣржемъ $\overline{\text{попъ}}$, тогава вториятъ редъ би се прочелъ: $\overline{\text{пѡу(и) Андрне попъ}}$.

Третиятъ редъ съдържа месеца — $\overline{\text{февр(оуарн)}}$ и деня — $\overline{\text{зї}}$, т. е. 17-и.

И тъй, Варошкиятъ надписъ отъ 996 год. може да се прочете двояко:

1) $\overline{\text{въ лѣто ѣсфд}}$	2) $\overline{\text{въ лѣто ѣсфд}}$
$\overline{\text{пѡ Андрн ѣппъ}}$	$\overline{\text{пѡ Андрне пѣъ}}$
$\overline{\text{февр зї}}$	$\overline{\text{февр зї}}$

Или развѣрзано:

- 1) $\overline{\text{въ лѣто ѣсфд пѡу(и) Андрн(е) ѣппскопъ февр(оуарн) зї}}$.
- 2) $\overline{\text{въ лѣто ѣсфд пѡу(и) Андрн(е) попъ февр(оуарн) зї}}$.

Първото четене ще да е по-вѣроятно.

Палеографски надписътъ прѣдставя най-стария познатъ видъ на славянскитѣ букви и напомня досжщъ начѣртанието въ Самуиловия надписъ, отъ който е по-младъ само 3 години. Титлитѣ — и — ги виждаме въ старитѣ славянски паметници отъ XI вѣкъ, като Остромировото евангелие, Савината книга. Буквата $\overline{\text{ї}}$ съ двѣ точки сжщо тъй срѣщаме въ Савината книга.

Поменатиятъ въ надписа епископъ ще да е билъ или битолскиятъ, подъ чиято власть още тогава се е намиралъ Прилѣпъ ($\text{καὶ τὸν ἐπίσκοπον Βουτέλεως εἰς τὴν Πελαγονίαν καὶ εἰς τὸν Прѣлапон} \dots$ въ грамотата на Василия отъ 1019 год.), или неговъ помощникъ, който е държалъ Прилѣпско. Че Прилѣпъ понѣкога е ималъ свои владици, виждаме отъ единъ надписъ на икона въ манастира Трескавецъ, отъ год. 1657 ... $\overline{\text{мнтрополнт прилѣпскы юсифъ}}$.